

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 207
din 19.03.2008**

Dosar nr.: 721/2007

Petiția nr.: 15345 din data 13.11.2007

Petent: C A

Reclamat: Ministerul Public prin Procurorul General al Parchetului pe pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiției

Obiect: promovarea recursului în interesul legii cu privire la sporul de mobilitate și confidențialitate de care pot beneficia consilierii juridici conform legii nr. 514/2003, respectiv Decizia nr. 78/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiției a României

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentei

I.1.1. C A , cu domiciliul în

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Ministerul Public prin Procurorul General al Parchetului pe pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu sediul în Bd.Libertății nr.12-14, sector 5, București

II. Obiectul sesizării

2.1. Petentul, sesizează CNCD cu privire la discriminarea directă săvârșită de Ministerul Public prin promovarea în data de 09.08.2007 a recursului în interesul legii cu privire la sporul de mobilitate și confidențialitate de care pot beneficia consilierii juridici, conform legii nr. 514/2003.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin plângerea înregistrată cu nr.15345 din 13.11.2007, petentul arată că prin promovarea recursului în interesul legii din data de 09.08.2007, Ministerul Public a săvârșit o discriminare directă.

3.2. În susținerea sa, petentul invocă prevederile art. 1, art.2, art.3., art.4, art.6, art.24, art.45, art.60, art. 31, art.117 din legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic și arată că Ministerul Public nu urmărește aplicarea legii ci numai crează o discriminare între consilierii juridici cu contract și cei numiți, chiar dacă se precizează distinct că nu există discriminare prin promovarea în cauză a recursului în interesul legii.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare petiției înregistrate sub nr. 15345 din 13.11.2007, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere cu privire la obiectul petiției, Ministerului Public.

4.2. Prin adresa înregistrată cu nr. 19487 din 19.12.2007, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere cu privire la obiectul petiției Ministerului Public, Procurorului General al României. Prin adresa înregistrată cu nr. 1710 din 24.01.2008 Ministerul Public a remis punctul său de vedere, iar Colegiul Director l-a comunicat petentului pentru a-și formula propriile apărări.

4.3. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare.

4.4. Prin adresa cu nr.2929 din 19.02.2008 au fost citat petentul. Prin adresa cu nr. 2930 din 19.02.2008 a fost citat Ministerul Public, prin reprezentant, pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 18.03.2008.

4.5. La termen, părțile nu s-au prezentat. Prin adresa înregistrată cu nr. 4285 din 18.03.2008, petentul a comunicat punctul său de vedere cu privire la precizările Ministerului Public.

V. Susținerile părților

Susținerile petentilor

5.1.1. Pe fond, astfel cum rezultă din petiția cu nr. 15345 din 13.11.2007, petentul sesizează C.N.C.D. „cu privire la discriminarea directă, conform dispozițiilor art. 1 alin.2 lit.i și art. 2 din OUG nr. 137/2000, săvârșită de Ministerul Public prin promovarea în data de 09.08.2007 a recursului în interesul legii cu privire la sporul de mobilitate și confidențialitate de care pot beneficia consilierii juridici, conform legii nr. 514/2003.”

5.1.2. În acest sens, petentul arată că în mod greșit, Ministerul Public invocă trei articole în motivarea recursului care sunt în fapt art. 31 alin.2, art. 46 și art. 117 din legea nr. 188/1999, care, în viziunea petentului, „nu face cinste unui minister creat să apere interesele publice ale cetățenilor”.

5.1.3. Petentul solicită CNCD să împiedice discriminarea creată dacă recursul ar fi avizat, așa cum a fost promovat, de ICCJ și să dea o hotărâre favorabilă, în sensul acordării în continuare a posibilității consilierilor juridici numiți de a solicita sporurile de mobilitate și confidențialitate prin intermediul instanțelor de judecată.

5.1.4. Prin precizările înregistrate cu nr. 4285 din 18.03.2008 petentul arată că nu s-a considerat discriminat de conducerea Ministerului Public ci doar a dorit ca C.N.C.D. să constate existența discriminării între consilierii juridici în urma adoptării Deciziei nr. 78/2007 de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție. Petentul arată că prin această decizie se crează o discriminare directă între consilierii juridici funcționari publici care au obținut o hotărâre judecătorească favorabilă și consilierii juridici care nu vor putea solicita instanțelor obținerea sporului de mobilitate și confidențialitate.

5.1.5. În raport cu aceste considerente, se solicită pronunțarea unei hotărâri favorabile, care să permită petentului să o poată folosi în fața instanțelor judecătorești pentru obținerea sporurilor de mobilitate și confidențialitate.

Sușinerile Ministerului Public

5.2.1. Ministerul Public arată că Procurorul General al Parchetului pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a promovat recurs în interesul legii, având în vedere faptul că în practica instanțelor judecătorești s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar în legătură cu interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 6 din legea nr. 514/2002, modificată prin legea nr. 246/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, raportate la dispozițiile art. 60 alin.1 și alin.2 din legea nr. 188/1999, privind Statutul funcționarilor publici, republicată, privind admisibilitatea acordării către consilierii juridici, cu statut de funcționari publici, a prestațiilor suplimentare în bani, reprezentând clauza de mobilitate și confidențialitate.

5.2.2. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia nr. LXXVIII (78) din decembrie 2007 a admis recursul în interesul legii promovat de Procurorul General și a stabilit că „Dispozițiile art. 6 din Legea nr. 514/2003 modificată de Legea nr. 246/2006 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic raportate la dispozițiile art. 60 alin. 1 și 2 din Statutul profesiei de consilier juridic, art. 31 (fost art. 29) și art. 117 (fost art. 93) din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată, se interpretează în sensul că nu se pot negocia de consilierii juridici cu statut de funcționari publici prestațiile suplimentare în bani, reprezentând clauza de mobilitate și clauza de confidențialitate, în condițiile prevăzute de art. 25 și 26 din Codul muncii. Această categorie poate beneficia de sporuri salariale în condițiile stabilite prin acte normative de salarizare a funcționarilor publici și de legislația specifică autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea”.

5.2.3. Față de solicitarea petentului se arată că petiția este inadmisibilă, pe de o parte, CNCD, nefiind o instanță de judecată, iar pe de alta parte un act efectuat în baza unor competente legale nu poate fi cenzurat în baza unei alte proceduri de drept privat. Legiuitorul nu a stabilit o cale de atac în care s-ar putea reforma deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțate în soluționarea recursului în interesul legii promovat de Procurorul General.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **În fapt**, Colegiul Director reține că, pe fond, petentul sesizează C.N.C.D. cu privire la discriminarea directă săvârșită de Ministerul Public prin promovarea în data de 09.08.2007 a recursului în interesul legii cu privire la sporul de mobilitate și confidențialitate de care pot beneficia consilierii juridici, conform legii nr. 514/2003 și subsecvent cu privire la discriminarea instituită între consilierii juridici în urma adoptării Deciziei nr. 78/2007 de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție.

7.1. **În drept**, analizând faptele reținute în acest caz, **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „**trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

7.3. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne

situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.4. Curtea Constituțională prin deciziile sale recente s-a pronunțat statuând în mod constant în jurisprudența sa că „situațiile deosebite în care se află diferite categorii de persoane justifică instituirea prin lege de tratamente juridice diferențiate, fără ca acestea să constituie privilegii pentru unii și discriminări pentru alții” (vezi în acest sens Curtea Constituțională, spre exemplu, Decizia nr. 438 din 10 mai 2007, Decizia nr.119 din 15 februarie 2007, Decizia nr. 332 din 18 aprilie 2006).

7.5. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 *Stubbings et autres c/Royaume-Uni*, parag.75)

7.6. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența art.2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

7.7. În raport cu aceste aspecte invocate de petent, și din punctul de vedere al incidenței art. 2 al O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, Colegiul Director reține că sub aspectul ipotezei tratamentului diferit, în speță împrejurarea concretizată generic în restricție, excludere, deosebire, preferință, aceasta se circumstanțiază ipso facto prin două acte, i.e. recursul în interesul legii promovat de Procurorul General al Parchetului pe pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și decizia nr. LXXVIII (78) din decembrie 2007 pronunțată de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin s-a admis recursul în interesul legii, astfel cum a fost promovat de Procurorul General. Astfel, ipoteza generică de tratament diferit ia naștere prin efectul pronunțării ipso jure a recursului în interesul legii, prin care se aduce atingere, în opinia petentului, dreptului său și al persoanelor aflate în situația analogă de a solicita în instanță acordarea sporului de mobilitate și a sporului de confidențialitate.

7.8. Or față de aceste aspecte, Colegiul Director ia act de **Decizia nr.322/2001** publicată în Monitorul Oficial nr.66/2002, prin care **Curtea Constituțională** reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a

libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, **Constituția României consacră** în cap.VI, intitulat "Autoritatea judecătorească", **principiile organizării și înlăptuirii justiției în țara noastră**. În conformitate cu aceste principii, **în România justiția se înlăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege** [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. ...În scopul garantării independenței... prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor...prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. ...Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că **justiția este în exclusivitate** o funcție a statului, care, **potrivit art.125 alin.(1)** din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, **fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private**. Curtea reține, de asemenea, că **activitatea de judecată se înlăptuiește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe**, adică de **judecători**, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor."

7.9. În acest sens, art.125 în alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituție statuează înlăptuirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

7.10. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că **puterile publice nu pot adresa instrucțiuni** instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor **și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate**. (vezi în acest sens hotărîre pronunțată în cauza Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands, 23 October 1985, Series A no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

7.11. Pe de altă parte, corelativ aspectelor deduse soluționării, Colegiul director ia act că potrivit art.329 alin.1 din Codul de procedură civilă „Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înlalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției,...are dreptul, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unității a legii pe întreg teritoriul României, să ceară Înlaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești”. Astfel, în sesizarea unor chestiuni de drept care au primit o soluționare diferită din partea unor instanțe judecătorești, în

scopul de a „asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României”, legiuitorul român a instituit procedura recursului în interesul legii. Potrivit art. 329 C. Proc. Civ. recursul în interesul legii are ca obiect, în exclusivitate, chestiuni de drept care au primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești. Tocmai de aceea, potrivit alin. 3 al art. 329 C. Proc. Civ. „Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe” iar competența de a se pronunța asupra recursului în interesul legii revine instanței supreme, în speță Înalta Curte de Casație și Justiție, în Secțiile Unite.

7.12. În același sens Curtea Constituțională a statuat că „în temeiul art. 329 din Codul de procedură civilă, scopul reglementării recursului în interesul legii este acela de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg cuprinsul țării. Pentru realizarea acestuia, Curtea Supremă se pronunță asupra chestiunilor de drept care au fost diferit soluționate de instanțele judecătorești. Potrivit aceluiași text, dezlegarea dată de instanța supremă acestor probleme este obligatorie pentru instanțe” (vezi Decizia Curții Constituționale nr. 93/2000, M.Of. nr. 444/2000). În același sens, Curtea a reținut că „instituția recursului în interesul legii conferă judecătorilor instanței supreme dreptul de a da o anumită interpretare, unificând, astfel, diferențele de interpretare și aplicare a aceluiași text de lege de către instanțele inferioare. Asemenea soluții interpretative, constante și unitare, care nu privesc anumite părți și nici nu au efect asupra soluțiilor anterior pronunțate, ce au intrat în puterea lucrului judecat, sunt invocate în doctrina ca „precedente judiciare”, fiind considerate de literatura juridică „izvoare secundare de drept”. (vezi Decizia nr. 93/2000)

7.13. În conținutul aceleiași decizii, Curtea Constituțională constată că dispozițiile art.329 „sunt conforme nu numai cu prevederile art. 58 alin.1 în Constituție, ci și cu cele din art. 51 din legea fundamentală, dând expresie îndatoririi fundamentale înscrisă în acest text, potrivit căruia: „Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”. Pronunțându-se asupra unui recurs în interesul legii, instanța supremă contribuie la asigurarea supremației Constituției și a legilor, fapt de natură să concretizeze un alt principiu fundamental, prevăzut în art. 16 alin.1 din Constituție în conformitate cu care: „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”. De aceea, este inadmisibil ca persoane aflate în situații juridice egale să fie supuse unor reglementări legale diferite”. (vezi Decizia Curții Constituționale nr. 93/2000)

7.14. Or, având în vedere motivele de mai sus, raportându-ne la modul în care este formulată sesizarea și elementele constitutive ale art.2 alin.1 din O.G. nr.137/2000, republicată, Colegiul Director este de opinie, că demersul Procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu poate fi interpretat de Colegiul Director în sensul reținerii unei circumstanțe materializate într-una din formele generice ale tratamentului diferit (excludere, restricție, preferință, deosebire). Acest fapt este determinat ipso jure de exercitarea unui drept prevăzut de lege, consfințit în Codul de procedură civilă și recunoscut expres Procurorului general, în speță, de a îndeplini actul de sesizare al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Art. 329 alin.1 din C. Pr. Civ. prevede că „**Procurorul general** al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție,

din oficiu sau la cererea ministrului justiției,...are dreptul, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României, să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești”.

7.15. Dealtfel, prin adresa cu Nr. 677/C/161/2007, 1474/C/306/2007, expeditat la Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 9 august 2007, în conformitate cu prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 138/2000, aprobată prin Legea nr. 219/2005, art.25 lit.a și art.63 lit.f din Legea nr.304/2004, republicată, privind organizarea judiciară, Procurorul general a formulat recursul în interesul legii, având în vedere că „în practica instanțelor judecătorești s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar în legătură cu interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.6 din Legea nr.514/2003, modificată prin Legea nr.246/2006, privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic raportate la dispozițiile art.60 alin.1 și 2 din Statutul profesiei de consilier juridic, art.31 (fost art.29) și art.117 (fost art.93) din Legea nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, privind admisibilitatea acordării consilierilor juridici, cu statut de funcționari publici, a prestațiilor suplimentare în bani, reprezentând clauza de mobilitate și clauza de confidențialitate”.

7.16. Dincolo de aceste considerente, Colegiul Director reține, astfel cum a statuat Curtea Constituțională ca „**pronunțându-se asupra unui recurs în interesul legii, instanța supremă contribuie la asigurarea supremației Constituției și a legilor, fapt de natură să concretizeze un alt principiu fundamental**, prevăzut în art. 16 alin.1 din Constituție în conformitate cu care: „**Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări**”. De aceea, este inadmisibil ca persoane aflate în situații juridice egale să fie supuse unor reglementări legale diferite”.

7.17. Colegiul director observă că în ședința din 5 noiembrie 2007, Înalta Curte de Casație și Justiție constituită în Secții Unite, a soluționat 8 dosare în care au fost declarate recursuri în interesul legii de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pronunțând între altele soluții și recursul promovat de Procurorul General, supus analizei în prezenta cauză. Prin decizia nr. LXXVIII (78), admițându-se recursul în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Secțiile Unite a stabilit: „Dispozițiile art. 6 din Legea nr. 514/2003 modificată de Legea nr. 246/2006 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic raportate la dispozițiile art. 60 alin. 1 și 2 din Statutul profesiei de consilier juridic, art. 31 (fost art. 29) și art. 117 (fost art. 93) din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată, se interpretează în sensul că nu se pot negocia de consilierii juridici cu statut de funcționari publici prestațiile suplimentare în bani, reprezentând clauza de mobilitate și clauza de confidențialitate, în condițiile prevăzute de art. 25 și 26 din Codul muncii. Această categorie poate beneficia de sporuri salariale în condițiile stabilite prin acte normative de salarizare a funcționarilor publici și de legislația specifică autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea”.

7.18. Astfel, în raport cu petiția, așa cum este formulată, Colegiul Director reține că în cauză sunt aplicabile principiile organizării și îndeplinirii justiției în țara

noastră, transpuse în Constituția României și care statuează în art. 126 alin.1 că „În România justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Coroborand acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul Director, este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza statuările instanței supreme din România, Înalta Curte de Casație și Justiție, și nu poate adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (vezi în acest sens hotărârile Curtii Europene a Drepturilor Omului pronunțate în cauza Van de Hurkc v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands, 23 October 1985, Series A no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

7.18. Având în vedere prevederile legale invocate mai sus, argumentele cât și petiția astfel cum este formulată, Colegiul Director nu poate reține fapte sau acte care pot fi analizate sub aspectul celor care intră sub incidența prevederilor Ordonanței de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. faptele prezentate nu sunt de competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;

2. clasarea dosarului;

3. se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;

4. o copie a hotărârii se va transmite petentului C A , cu domiciliul în , str.

5. o copie a hotărârii se va transmite Ministerului Public, Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Președinte

COMȘA CORINA NICOLETA – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

Data redactării 28.03.2007

Red. D.G., Tehnored. A.P., 5 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

